

DOMOVINA

Izhaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Velja za celo leto 2 gld., za pol leta 1 gld., za četrt leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja. Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Slovensko učiteljstvo v Gorici in Cerknem.

Slovensko učiteljstvo broji znabiti že kacic 2000 oseb. Skoro vsak učitelj se je pridružil že kakemu učiteljskemu društvu. Devetindvajset učiteljskih društev z blizo 1500 članov združilo se je še v „Zavezo slovenskih učiteljskih društev“, katera ima svoj sedež v Ljubljani, če tudi vsakokratni predsednik drugod biva. „Zaveza slovenskih učiteljskih društev“ se je osnovala pred kacimi 7 leti in je zborovala do zdaj: v Ljubljani, Celji, Trstu, Kranji, Mariboru in letos v Gorici. Šesti glavni zbor „Slovenske učiteljske zaveze“ vršil se je namreč dne 15. in 16. t. m. v Gorici in deloma še 17. in 18. v Cerknem na Goriškem. V prvem kraju je bila glavna skupščina, v drugem se je slovesno odkrila spominška plošča, vzdana v rojstno hišo šolnika slovenskega in slovečega matematika, dr. Fr. viteza Močnika.

V Gorici je bila 15. t. m. zvečer najprvo seja upravnega odbora „Učiteljske zaveze“, pri kateri je predsedništvo poročalo, kaj je ono med letom ukrenilo v korist društev, katera zastopa, in pri kateri se je določilo, o čem se bode prihodnji dan v glavnem zboru posvetovalo.

Dne 16. avg. so se posvetovali jutraj najprvo zastopniki posameznih učiteljskih društev pod predsedništvom nadučitelja Ribnikarja. Po jedernatem pozdravu od strani predsednika sta se najprvo za častna člana „Zaveze“ imenovala šolnika slovenska, ki imata neprecenljive zasluge za slovensko šolstvo, namreč gg. ravnatelj Schreiner in urednik nadučitelj Nerat, oba v Mariboru. Potem je sledilo poročilo tajnikovo in blagajnikovo. Dohodkov je imela „Zaveza“

142 gld., stroškov 115 gld. Po odobrenem in pregledanem računu je sledilo poročilo urednika Nerata o stanju društvenega glasila „Popotnika“, na kar se je še določil donesek posameznih učiteljskih društev za bodoče leto, namreč 20 kr. od poedinega uda ter dnevni red za glavni zbor. V četrtek, 16. t. m. dopoldne so zborovali še razni odseki, namreč Slomšekov, vrtnarski in odsek za mladinske spise. Iz Slomškovega odseka smo izvedeli, da je že veliko gradiva pripravil v ta namen, da izidejo že v bodočem letu nekateri pregledani spisi didaktično-pedagoške vsebine, tega prvega slovenskega šolnika. V vrtnarskem odseku je poročal g. prof. Koprivnik, o novi vinoreji ameriških trt; v odseku za mladinske spise se je sklenilo, začeti v kratkem z izdavanjem „Mladinske slovenske knjižnice“ ter v ta namen stopiti v zvezo s tiskarjem A. Gabrščekom v Gorici.

Ob eni uri je bil skupni obed v gostilni velikega hotela g. Suda, kjer se je bilo zbralo blizo 200 učiteljev in drugih domoljubov, osobito duhovnikov, med katerimi je bil posebno srčno pozdravljen, g. poslanec dr. Gregorčič. Tu je bila dolga vrsta krasnih napitnic, dokler ni prišel čas glavnega zbora, ki je bil, kakor dopoldanska zborovanja, v lepih prostorih novega ženskega učiteljskega. Tu je bilo v telovadnici dokaj nad 200 učiteljev in učiteljic, profesorjev in drugih odličnjakov (direktor Hafner, dr. Gregorčič) zbranih, katere je predstavil predsednik. Omenivši vseh „Učiteljske zaveze“ in spominivši še 25letnico šolskih postav, zaklical je najvišjemu zaščitniku avstrijskega šolstva, presvitlemu cesarju trikratni „Slava“, na kar se je enoglasno sklenilo, brzojavnim potom izraziti ta udanostna čutila zvestobe in pokorščine. V imenu

vlade je pozdravil v lepi slovenščini skupščino vladni koncipist g. baron Winkler, v imenu goriškega učiteljskega društva g. nadučitelj Jug in v imenu goriške čitalnice, tega lepo urejenega društva, g. ces. svetovalec, profesor in nadzornik Vodopivec. Na dnevnem redu je bila razprava: Kako bi se preosnovala slovenske šolske knjige, osobito slovenske čitanke. O tem je najprvo v krasnem, logičnem in pravilnem govoru razpravljal g. nadučitelj Medvedšček v Opatjem selu na Goriškem. O istem predmetu je govoril še g. Nerat. Živahne razprave so se udeležili gg. Krajnik, Bajt, Klanjšček in Lapajne. Predlog slednjega je obveljal; upravni odbor bode namreč vse predloge govornikov predložil na merodajnem mestu, komisiji v Mariboru, ki se peča s preosnovo slovenskih šolskih čitank. Na dnevnem redu so bili še nekateri manj važni predlogi, ki so se večinoma upravnemu odboru v rešitev izročili.

Po končanem glavnem zboru se je vršila še enkrat seja posameznih poslancev, ki so volili dosednji upravni odbor; le namesto umrlega Freuensfelda se je volil g. Petricek v Žalcu. Zvečer ob 8. uri je bila pri mnogobrojni udeležbi v čitalnici prekrasna beseda (koncert), pri kateri so pod vodstvom g. nadučitelja Poniža peli skoro sami učitelji in učiteljice prelepe in težke slovenske pesmi, gospica Schaup je deklamovala Gregorčičevo „Soči“ in gospica J. Klavžar mojstersko svirala na glasovirju. Zadovoljnost po dobro izvršenem delu je združila še vse zborovalce le še za trenotek na vrtu gostilničarja Sude, kjer se je še pelo in zabavalo in kjer so se prečitali brzojavni pozdravi. Težko so se ločili bratovsko se ljubeči slovenski učitelji iz solnčne Gorice, kjer so jih bili kolegi primorski

LISTEK.

Kopališčini listi.

IV.

Krapinske toplice leže v Zagorji, na meji Hrvatske proti Štajerskemu (159 m. nad morjem), v nekakem kotlu, ki je le proti jugu odprt. Od treh strani zaslanja jih nizko gričevje. Severno meji dolino hrib Jankonia, vzhodno Magdalenina gora, a proti zapadu Poljak. Južna odprta stran pa se razteza v dolino Topličino, po katerej teče potok Kostelina. Krapinske toplice so samostojna župa, broječa nad 5000 duš, ki ima poleg dokaj lepe, v gotskem slogu ograjene župne cerkve, posvečene sv. Trojici, še tri podružnice. Šolo veliko, jednonadstropno poslopje, pohaja nad 400 otrok. V selu je poštna, brzojavna in orožniška postaja, županstvo, čitalnica in javna lekarna. Umeje se samo o sebi, da so prebivalci zgolj pristni Hrvatje.

Oglejmo si nekoliko zgodovino Krapinskih toplic. Veliko znane itak niso. Muchar omenja v svoji „Geschichte von Steiermark“, da so „Aquae vivae“ 18.000 korakov oddaljene od Ptujja. Najbrže se tu menijo Krapinske toplice. Po „tabuli Pesetingeriani“ vodila je pot tja, ka-

kor še dandanes, preko macelskega pogorja, na levi Rogaške gore, sv. Križa in Rogatca.

Pred l. 1559. bilo je selo Krapinske toplice svojina obitelji Skopčević. — Kedar se je že znalo za gorka vrela, kedar jelo oporabljati ja, to ni dognano.

Ko so izmrli Skopčevići, je tedanji palatin ogrski, Nadased, podelil toplice, ki so po tedaj veljavnem zakonu pripadle kroni, štirim bratom Gregoroczy. Te je l. 1560. vmestil zagrebški kapitel. L. 1609. zastavil je Gregoroczy toplice grofu Kegleviču, čegar rodna deca, Fran in Marija Ana, omožena grofinja Erdödy, si je kasneje razdelila to zastavilo. L. 1637. kupi grof Fran Keglevič od Volka Dučiča še zadnje ostaline Krapinskih toplic.

L. 1791. deloval je podžupan Jurinič na to, da se popravi takozvana skupna gospodska kopel. Stroške so preračunili na 554 gld. 22 kr. Istodobno hoteli so zgraditi „comune balneum“ za priprosti narod, ki se je do tedaj kopal pod milim nebom. K stroškom, 328 gld. 17 kr. zv. v., naj bi bili prispevali lastniki kopališčini. A pogajanja so bila brezuspešna. Zatoraj zgradi lastnica gosposčine dubravske, Magdalena grofinja Petazy na svoje stroške kopel, ki se zato tudi imenuje: Dubrava. Jeden del, ki je bil svojina grofa Sermage-a, podaril se je kasneje še

sedaj obstoječej špitalskeji nadarbini, a drugi del se je prodal. Stara, 1792 l. zgrajena Dubrava bila je 7° 2' 6" dolga in 6° 5' 6" široka. Novo Dubravo zgradili so pred 45. leti. Stroški so znašali 896 gld. 22 kr. zv. v. Kopališče imel je tedaj v zakupu neki Bunjavac. To poslopje pa so zopet podrl 1860. l. Gosposčina s kopališčem vred prešla je na dediče grofa Erdödyja, ter bila mnogo let pod sekvestrom. L. 1853. prodali so jo ti grofinji Julijani Orsich in Antonu pl. Kustich-u. Od njiju kupil je kopališče Dubravo 1859. l. Jakob Badl, oče sedanjemu lastniku. — Gorenja kopel nazvana Rukavina, zgrajena je baje 1808. l. Pod grofom Julijem Keglevičem, združili so jo z ono, katero je zasnovala grofinja Petatzy. Bila je 14° 5' 6" dolga in 6° široka. Hči grofa Kegleviča, omožena Pinkmayer, ki je po svojem očetu podedovala toplice z gosposčino Trnovec vred, zapustila jih je zopet svoji hčeri Ljudmili baronici Rukavina; a ta jih je 1856. l. prodala Jakobu Badl-u.

Jakob Badl je 1867. l. sezidal sedanjo veliko zdraviliščno zgradbo, ter priredil basine in kopeli v banjah. Od 1865.—70. l. delal se je prekrasni park. — Po smrti Jakoba Badl († 1884. l.) ostalo je kopališče njegovim trem sinovim: Jakobu, Antonu in Ignaciju, katerih je še danes svojina.

Harambaša.

tako z veseljem vsprejeli, in kjer se ni najmanjše pripetilo, kar bi bilo na kvar lepemu soglasju slovenskega učiteljstva, ki je vneto za svoj stan in vneto za ljubo slovensko domovino.

Le majhen del vrlega slovenskega učiteljstva, ki je bil v Gorici zbran, le nekaj čez 20. del, najel si je prostorna kola, da se je 17. t. m. podal iz nižin, „s krasnih vinskih gričev“ nazaj v „planinski raj“, gor v tolminske in cerkljanske gore.

Bil je sicer topel dan, a silno deževno vreme in pot je bila dolga, silno dolga; celi dan smo se vozili. Toda pot, kraj bistre Soče bila je zanimiva, spomini na slavne može: Staniča, Gregorčiča, Močnika, rojake teh gorá so nas navduševali, slovenske pesmi z nami se vozečih slovenskih učiteljic so nas kratkočasile in srečno smo prišli pri blede luni v lepo okrašeno in razsvetljeno gorsko vas cerkljansko, v rojstno selo slavnega Močnika. Pozdravili so nas tu s pokanjem topičev in z živo besedo: županstvo, duhovščina; z bakljami nas je pred omenjeno rojstno hišo spremila mladina, drugo jutro je bilo zgodaj vse na nogah, vsaj je bil ta dan tudi rojstni dan našega presvetlega cesarja. Ob 9. uri je bila v prostorni dekanijski cerkvi sveta maša, pri kateri so peli domači pevci umetno cecilijsko petje. Pri maši so bili uradniki, šolska mladina, došli gospodje „Učiteljske zaveze“ in drugi. Po maši je sledilo slovesno odkritje spominske plošče. Slavnostna govora sta imela došla gospoda Vodopivec in Lapajne. G. prof. Vodopivec, ki je celo stvar sprožil in vodil in izpeljal, slikal je s prezanimivimi črticami življenje in delovanje Močnika, moža, ki je pred 2 letoma kot šolski nadzornik 80 let star v Gradci umrl. Močnik je bil velik matematik (računar) in velik pisatelj računskih knjig za šole, katerih je bil spisal blizo 100. Njegove knjige so se prestavile na 10 avstrijskih jezikov, na ruski, francoski, grški jezik. Močnik je bil kot deželni šolski nadzornik na Kránjskem tudi slovenski pisatelj. Ljubil je svoj materinski jezik in precej pospeševal razna prizadevanja slovenskega učiteljstva.

Drugi govornik je bil g. ravnatelj Lapajne, ki je poudarjal poleg tega, kako je bil Močnik za šole in narod slovenski vnet, tudi to, kako je bil zvesto udan celokupni Avstriji in presvetlemu cesarju, čegar rojstni dan se ob enem obhaja. Povedal je, da si je „Zaveza slovenskih učiteljskih društev“ katero je zastopal nalašč 18. avg. zbrala, da se postavi in odkrije ta plošča, kajti s tem se spomin Močnikov najbolj časti, da slovensko učiteljstvo očitno pokaže, da je ravno tako domoljubno in zvesto vladarju, kakor Močnik, ki je bil tako zelo in zaslužen od samega cesarja odlikovan.

Ko se je odpela cesarska pesem, bila je slovesnost končana. Le skupni obed nas je združil še z vso izobraženostjo in z vsemi odličnimi Cerkljani. Pri obedu je bilo med petjem krasnega zbora, (moškega in ženskega) cerkljanskega vse polno napitnic: na cesarja, duhovščino, županstvo, uradništvo, čitalnico, pevce, posojilnico, na edinost itd. Med govorniki cerkljanskimi sta se najbolj odlikovale gg. Ravnika in Šmid, od strani došlega učiteljstva gg. Vodopivec, Medvešek, Lapajne, Dominko. Še kaj lepo po slovensko je govoril sodnik pl. Lindeman, ki je sicer nemški rojak. — Vse je bilo zadovoljno, krasno in brez vsake neprilike izvršeno; gostje, tako lepo sprejeti, so se težko ločili, deloma v daljno Gorico, deloma v bližnjo Idrijo.

Posojilnice po Avstrijskem.

Avstrijsko hranilništvo je že precej staro; ali posojilništvo pa še mlado. Le češke založnice so, dokaj stare, in celo starejše nego vse avstrijske hranilnice. Po pravilih Schulze-Deliča se je bilo v Avstriji primeroma le malo posojilnic ustanovilo; pred 10 leti so pa začeli tudi v Avstriji Raiffeisena in njegove denarne zavode posnemati, in ustanovilo se je v poslednjih 6—8 letih v raznih kronovinah razen hranilnic, čeških založen in slovenskih posojilnic dokaj nemških kreditnih blagajnic (Vorschusskassen-Vereine), in to nekaj po vzgledu Schulze-Deliča, veliko več

pa po vzgledu Raiffeisen-ovem. K temu so tudi deželni odbori in zbori nekoliko pripomogli, ko so z vspodbudno besedo ali z denarno podporo na to delovali, da so se po malih mestih, trgih in na kmetih začele kmetske posojilnice ustanovljati. Razen tega je v mnogih deželah prevzel deželni zbor nadzorstvo ali vseh posojilnic v deželi, ali le onih, katerim je podporo naklonil.

Na Dolenjem Avstrijskem je deželni odbor l. 1887. po naročilu deželnega zbora izdelal uzorna pravila za posojilnice po Raiffeisen-ovih načelih in dovoljeval nevračljive podpore po 250 gld. za njih ustanovitve. Na ta način se je v tej deželi l. 1888. ustanovilo 15 zavodov te vrste; l. 1889. — 21, l. 1890. — 18, l. 1891. — 23, l. 1892. — 41, l. 1893. — 60. Več se jih pa še le snuje.

Na Gornjem Avstrijskem je prevzel tudi deželni odbor nadzorstvo nad ustanovitvenimi posojilnicami, katere se po posebnem uradniku pregledujejo. Vendar je v tej deželi, kjer je posebno društvo s časnikom „Selbsthilfe“ (zdaj izhaja na Dunaji), pospeševalo Raiffeisen-ovo posojilništvo, primeroma le malo še teh zavodov, l. 1893. so jih bili le 39 našteli.

Na Tirolskem se je začelo posojilništvo l. 1889. razvijati, in to le po Raiffeisen-ovih načelih. Zvezane so pa tirolske posojilnice med soboj, kakor slovenske. Zveza posojilnic na nemškem Tirolskem preskrbuje tudi nadzorstvo podrejenih jej posojilnic in posreduje še skupno nakup in prodajo kmetijskih artikeljnov.

V nemških Tirolih se je ustanovilo: l. 1839. — 6, l. 1890. — 18, l. 1891. — 22, l. 1892. — 19 posojilnic.

V laških Tirolih pa vodi ustanovitev posojilnic laški oddelek deželnega kulturnega sveta. l. 1892. je bilo ondi 29 laških posojilnic z različnimi imeni in smotri.

Na Predarelskem je tudi deželni zbor pospeševal ustanovitve Raiffeisen-ovih posojilnic, ki so bile med seboj zvezane v društvo, kakor naše slovenske denarnice. l. 1893. je bilo v tej mali deželi že 29 posojilnic.

Na Štajerskem sta za nemški del začela tudi deželni zbor in odbor pospeševati ustanovitve Raiffeisen-ovih zavodov. V ta namen hočejo novim posojilnicam kupiti iz deželnih pomočkov blagajnice in potrebne tiskovine. Ponujajo se našim nemškim rojakom tudi uzorna pravila, a kakor vse kaže, se Nemci kar ne morejo ali nečejo te prilike dobro poprijeti. Kar so Slovenci iz lastne moči in lastnega nagiba storili, do tega se Nemci torej še z deželno pomočjo pospeti ne morejo.

Sleške posojilnice po Raiffeisen-ovih načrtih so se letos združile v društveno zvezo in skupno zadružno blagajnico, torej so isto storile, kar je pisec teh vrst gledé slovenskih posojilnic že večkrat, a vselej brezvspešno predlagal.

Na Koroškem je deželni zbor dovolil za posojilnice (seveda le za nemške) 5000 gld. kredita, ki se naj daje posojilnicam po 3½%; dalje je dovolil še 500 gld. podpore za nove posojilnice, da si preskrbe prvo pripravo.

Za prospeh posojilništvu so drugi deželni zbori kaj malo storili, posebno pa kranjski in deželni zbor na Primorskem nič ne. O Dalmaciji, Bukovini in Galiciji tudi ni bilo kaj čuti. V Bukovini in v Galiciji, kjer je odevstvo doma, bilo bi pač še najbolj želeli, da se kaj posojilnic ustanovi; v Galiciji je sicer 196 kreditnih zavodov, hranilnic, kar je pa veliko premalo za tako veliko deželo, zlasti ker sedanji le proti visokim obrestim posojujejo. Na Ogerskem je tudi še malo posojilnic; največ jih je na Erdeljskem med ondotnimi Nemci.

Na Hrvatskem so posojilnice še španska vas; v Bosni in Hercegovini je pa avstrijska uprava že vpeljala več kreditnih zavodov posebne vrste, kakoršni ugajajo za ondotne razmere.

L.

Celjske novice.

(Rojstni dan) presv. vladarja, praznoval se je po vsem cesarstvu navdušeno. Tudi v Celji bilo je praznično ta dan. V jutro bila je budnica, ob 8. uri sv. maša, katere so se vdeležili vojaki, uradništvo in meščanstvo. Iz uradnih hiš plapo-

lale so cesarske zastave. Na deželi darovala se je povsod sv. maša, pri kateri je verno ljudstvo prosilo Vsegamogočnega zdravja ljubljenu očetu širnih narodov.

(Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj) je zborovalo v tem letu petokrat dne 5. mal. srpana, v okoliškejši šoli v Celji. Tega zborovanja se je vdeležilo nad 30 učiteljev in učiteljic, a vdeležba bi štela gotovo nad 40 udov, da ni slabo vreme zadržalo mnovega od njih, osobito one, ki so oddaljeni od železnice. Med vdeleženci je bilo 8 učiteljev iz šmarijskega in 19 iz celjskega in laškega okraja, a kot gostje so se vdeležile tega zborovanja tudi 3 gospodične učiteljice iz Št. Jurja, katere je ves zbor srčno pozdravil, z željo, da bi tudi one kmalu pristopile k rastočej učiteljskej zvezi; kajti le v slogi je moč in napredek. Po odpetji pesme „Zvonovi“ se prečita in odobri zapisnik zadnjega zborovanja, z ozirom na zadevo ustanovitve učiteljskega doma, se izreče društvo v smislu učiteljskega društva mariborskega, da se naj isti postavi kje na spodnjem Štajerskem. Po tej točki predava g. Brinar, šolski vodja v Črešnicah, jako temeljito o pokončnej pisavi v svoji šoli, trdeč, da se s pokončno pisavo piše lepše, lažje in razmerno hitreje, negoli s poševno pisavo, čemur so tudi drugi gospodje, ki so se že s to zadevo praktično pečali, pritrdili. Ker se sedaj za poskušnjo bavijo s pokončno pisavo po vsej Avstriji, se bode kmalu lahko določilo, ali se naj ona uvede sploh v ljudske šole, ali se naj pridržijo dosedanja poševna. Po tej točki, bi imela slediti razprava: „Kako naj učiteljstvo obravnava šolske zamude, da si prihrani polovico pisarij, olajša uradovanje krajnim in okrajnim šol. svetom ter vendar zadosti vsem ukazom in naredbam šolskih oblastnij“. Ker se poročevalec g. R. Knaflič, nadučitelj pri Sv. Lenartu, radi slabega vremena ni mogel zborovanja vdeležiti, je odpadla ta jako zanimiva zadeva, pričakuje se, da bode g. poročevalec pri prihodnjem zborovanju to razpravo razvijal. V zadevi nekih vprašanj letošnje uradne okrajne učiteljske konference se je ukrenilo potrebno ter se konečno določilo, da se vrši prihodnje društveno zborovanje še le v mesecu listopadu in sicer iz sledečih razlogov: 1. V mesecu velikem srpanu zboruje dična „Zaveza slovenskih učit. društev“ v solnčnej Gorici, kamor pojde tudi nekoliko udov iz teh okrajev. 2. Istega meseca zboruje uradna-okrajna učit. konferenca in 3. potem slede glavne počitnice.

(Učitelji in učenci). Na celjski gimnaziji je skoraj dve tretjini slovenskih dijakov, slovenščine zmožnih učiteljev pa je komaj šestino. To je že tako statistično nerazmerje, da se Bog smiluj, pa tudi stvarnim in osobito vzgojevalnim načelom bje to nerazmerje naravnost v obraz. Za vzgojo je pač prva in glavna potreba, da ume učitelj teženje in čutenje, sploh ves značaj svojih učencev. To pa je povsem nemogoče, ako učitelj ne pozna razmer svojih učencev, ako ne more proučiti dotičnih razmer, in ako tudi nima niti volje do njih prouka. Priznati pač moramo, da se naši nemški profesorji le malokdaj ali celo nič ne potrudijo za razmere, za značaj in osobito za jezik slovenskih svojih učencev, za jezik, ki bi jim bil prvi in glavni pogoj, tako rekoč, ključ za razumevanje, naših dijakov. Obžalovati je, da merodajna višja šolska oblast — kakor je podoba — nima razuma za te prezna-nenite okoliščine, sicer bi dala našim šolam več slovenščine večjih učiteljev; obžalovati pa je tudi, da se gospoda nemški profesorji ne priuče slovenščini, ktera jim je za spoznavanje slovenskih učencev toliko in tako potrebna. Imamo na naših zavodih učitelje, ki trideset let podučujejo dijake Slovence, ne da bi se le za trohico priučili slovenščini. Kako more tak učitelj vestno umevati svoje dijake, in jih vestno soditi po njih značaju in bistvu? Da pri tem trpi največ napredovanje slovenskega dijaštva, ni treba posebe povdarjati. Znanje slovenščine je za učitelja slovenskih dijakov neprecenljive vrednosti in je v blagor učencu in učitelju. Tudi bi umevali in proučevali slovenščine zmožni učitelji naš narod po duševnih in telesnih vrednostih bolj kot do sedaj in prihranila bi se nam marsiktera nezasišanost, ki se trosi o nas po svetu. Naši nemški šolniki pač malo čislajo klasiški izrek: „Kc-

likor jezikov znaš, toliko mož veljaš! Naše šolske oblasti povdarjajo čestokrat najmanjše vzgojevalne posebnosti, za take nedostake pa nimajo očesa. Nimamo sicer upanja, da se nam kmalo zboljšajo te tužne razmere, vendar menimo, da bi bil vreden pohvale oni naš poslanec in osebno, če bi bil sam učitelj, vzgojeslovec in znamenit poznavalec slovenskega dijaštva in naših šolskih razmer, ki bi s pravo besedo na pravem mestu in o pravem času osvetil to nedostatno nerazmerje in se pobrinil za njega odpravek.

(Celjska gimnazija). Precej pozno je že bilo, ko je potrkal gospodar na vrata svoje hiše. Zvesto „čuvavico“ ki je v nekem kotu sanjala, baš o mastnih klobasah sedajnih dni in o mogočih suhih kosteh bodočnosti, vzbudil je ta nenavadni ropot. Prepričana, da hoče „nelegitimirana“ oseba iz že precej razpadljivega poslopja „izmakniti“ kakšno „staro posest“, plane kvišku ter nemilo zatuli. Takoj ji odgovori vsa jata vaških „čuvavcev“. Še ne vedé, zakaj ji drage volje pomagajo vpiti, in prej bo petelin nekolikokrat zapel, nego ta nočni koncert umolkne. — Nekako tako je s hruščem o celjskih slov. vsporednicah, oziroma slov. nižji gimnaziji. Vik noče potihniti. V težkih mukah je graška „tetka“ porodila te dni člančič, obesila nanj nekaj cunjic — starih ogledanih fraz, ktere je — mimogrede naj omenimo, dokaj pogrešno kopirala iz „Friedove zbirke citatov“, (mi bi n. pr. pisali „graeca“, nikdar pa „greca fides“), ter po svojem negodnem novorojenčku naznanja vesoljnemu svetu, kako Slovanom v obče, in Slovencem posebej ne ugaja nemški pregovor o mož besedi. . . . Kje pa ste čuli ljubeznjiva „tetka“, da je slov. narod kdaj obljubil, da ne bo terjal svojih najpristnejših pravic? — Na druge listke se ne bomo ozirali, kajti vsi nam gostolô isto pesem, ktere konec se glasi: „Če je mogoče ničesar jim ne dajte?“ Samo „D. Zeitung-i“, ki tako preširno kliče: „Ni pičice jim ne smemo dovoliti!“ — še naj odgovorimo z naše strani: „Mi pa ni za pičico ne smemo odstopiti, in ne bomo!“

(Hmeljarstvo) v Savinjski dolini od leta do leta napreduje. Strokovnjaki mislijo, da bo letos priteklo za hmelj okoli 1½ milijona goldinarjev v prijazno Savinjsko dolino. Čeprav se jih pač mnogo oglasi, ki hočejo s kmetom deliti to vsoto, vendar mu še tudi nekaj ostane v žepu. Bog daj, da bi nam bilo nebo do kraja milostljivo! — Gledaje tako lepe uspehe hmeljarstva v Savinjski dolini, vprašamo, zakaj ne poskušajo tudi drugod po Slovenskem udomačiti to važno stroko poljedelstva. Krasna Murska ravnica in sosedna Ščavniška dolina n. pr. se nam zdite, kolikor poznamo tamošnje podnebje in zemljo, kakor ustvarjeni za hmelj. Že to je dokaz, da toliko divjega raste po grmovji. Posebno mnogo smo ga videli v okolici radenski. Bila bi prava sreča in skrajni čas že, da se ubožanemu prebivalstvu odpre nov vir blagostanja. Kajti vinogradi se sušijo; stara zlata kapljica ne dozoreva nam več. Pšenice in drugega zrnja pa skoraj ni vredno sejati, kajti cena je vendar že prenizka in se vsled hude tuje konkurence pač nikdar več zboljšala ne bo. Gospodarji Murskopoljani in Ščavničarji, poskusite že prihodnje leto v malem saditi hmelj! Savinjski bratje vam bodo s svetom radi pomagali.

(Toča) je letos spet strašno oškodovala naše uboge poljedelce in vinogradnike. Posebno po vzhodnih Slovenskih gorah in po Murskem polju skoraj ni prostora, ktereга bi ta grozna „šiba božja“ letos vsaj enkrat ne bila do dobra oklestila. Strt je kras naših prijaznih gričev in plodnih dolin, vse upanje kmeta trpina pomandrano. Gledaje te žalostne učinke neizprosni naravnih sil, se nehote vprašamo, zakaj še vendar naši kmetje niso spoznali n. pr. korist zavarovanja in se ne zavarujejo bolj proti toči? saj je vendar ogenj le izjema, toča pa skoraj pravilo! In požar zadene navadno posamezneža; dobri sosedi in znanci mu drage volje, kolikor toliko pomagajo z lesom in drugimi rečmi, da bi mu olajšali obupno stanje. Kdo bo pa pomagal vsem tistim tisočem, katerim en sam oblak pokonča na polji delo celega leta, drevje in vinograde pa za več let uniči. Rekli boste: odpiše se jim davek. Lepo, ko bi bil davek vse, kar človek potrebuje. Kje je pa živež za dolgo zimo, kje zrnje

za novo sejanje, kje obleka, obresti za izposojene glavnice itd. In pri tem smo še opazovali, da se naši kmetje, če jih je zadela kakšna nesreča, ne poslužujejo, kakor bi trebali, zakonom zajamčenih dobrot, ki grejo tistim, ki so po umah poškodovani. In vendar je tako priprosto, kar jim je v takem slučaju storiti; namreč, potrebno je le, da dotičnik najdalje v treh dneh pri svojem davčnem uradu pove, da mu je toča pobila polje ali vinograd. Vse nadaljnje delo, ogled na licu mesta itd. je skrb urada. — Vselej to storite, bolje pa je, če se zavarujete proti toči.

(Občinski napisi) po raznih glavarstvih niso le krivica in sramota za vrlj narod, ki tod biva — kajti povsod nahajate nemščino na njih na prvem mestu — ampak mnogo jih je tudi povsem nepravilnih in smešnih. Narod govori: Dragotinci, Okoslavci, Očeslavci, Stanetinci, Slapinci, Rakinci, itd. itd. in: v Dragotincih, v Radincih itd. Kos razstrgane pločevine pa, če je sploh razločiti besedo izpod debele rje, te podučí, da so tu „Dragotnice“, da se nahajaš v Dragotnicah itd., toraj ženski spol, namesto možkega. Mi si te grešne pogreške razlagamo tako, da je dotični uradnik, ki je imel svoje dni posla s temi napisi, slovenska imena „nazaj prestavljal“ iz nemščine, ktera ima seveda „Dragotinzen“, itd. — Ali bi ne bil čas, da popravimo te stare pomote, posebno že za te, ker so na največjih mestih tablice zares že doslužile? Pri tej priliki treba tudi slovenščino spraviti na mesto, ktero ji pristojta, če nočete biti bolj radikalni ter ne izpustite povsem sicer itak nepotrebnih nemških imen.

(Poštenost nemških časníkov). Kakor poročajo listi, imajo koroški Nemci slabo nado, da se izvoli njihov kandidat v državni zbor. Povsod, kjer so se do sedaj šopirili bahati nemški laži-liberalci, povsod izgubljajo tla korak za korakom. To pač kaže, da so za vselej dogospodarili. Ker ne morejo tajiti te resnice, pa se izgovarjajo na vse mogoče načine. Nobeno sredstvo jim ni za izgovor preslabo. To pa, kar je zadnjič pisalo glasilo Velenec na Dunaji in za njim seveda tudi graška „tetka“, preseza vse meje. Na kak surov način se hujša tu, in se slepijo nevedni bralci, — temu so kos le „veleomikani“ nemški listi. Pravijo namreč, da so krivi propadu nemške laži-liberalne stranke, samo koroški duhovniki, ki družega ne delajo, nego potujejo od kraja do kraja in pridigujejo proti njim. Dogajajo se baje, tako pravijo ti „poštenjaki“, da bolniki na smrtni postelji pogrešajo po več dni tolažbo vere, spoved, in da se mrtvi otroci po štiri dni ne pokapajo samo zaradi tega, ker dotičnega duhovnika ni doma. Da je to kar naravnost nesramna laž, je jasno, kakor beli dan. Kajti, ko bi se res bil kak duhovnik tako pregrešil, razčesali bi ga „nemško-poštenjaški“ listi po svojih zloglasnih časniških glasilih, da ne bi niti krpica ostala cela na njem. Zato pa je treba v „kalnem“ loviti in sumničati kar s splošnimi besedami, posebno če velja kakemu slovenskemu duhovniku obesiti kaj na hrbet. Tega seveda nemškim olikanim časnikom ni treba prisvajati, da bi vedeli, kaj se pravi za duhovnika „officium residentiae“, da mora duhovnik, če tudi bi se le za malo časa oddalil od kraja svoje službe, izposlovati si dopust pri svojem predstojništvu. Ti nemški časniški poštenjaki „par excellence“ pa dajo duhovnikom zapuščati svojo službo in romati križema po deželi na političnih pridigah, da umirajo bolniki brez spovedi in se ne pokapajo mrličí. Ta slučaj, ki je pravi izgled podle pisave „olikanih“ nemških listov, spominja nas živo na nesramne napade, s kterimi so svoj čas obsipali Zlonemci iskrenega rodoljuba, poslanca Einspillerja, kteremu so podtikali podporo ruske vlade za agitacijske namene. To so vam „poštenjaki“ in „olikanci“, ki trobentajo v svet oliko, ki se ji pravi korupcija. Teh si je treba zapomniti enkrat za vselej, da nam ne bo nedostajalo dobrega izgleda.

Spodnje-štajerske novice.

(Za zidanje krajevnih železnic) se sicer delajo priprave v kupčijskem ministerstvu, kjer se poseben urad s tem bavi; vendar ni upati, da bi dotične proge na Štajerskem pred l. 1896. bile dokončane.

(Imenovanje poštних uradnikov). Poštними asistenti so imenovani praktikanti J. Beguš, L. Košenina in J. Novak za Maribor; J. Heister za Ptuj. Premeščeni so asistenti A. Kalb z Zidanega mostu v Ptuj, J. Gasser iz Maribora v Pontabel in Fr. Grundl s Pontabla v Maribor. Poštними praktikanti v Gradcu so imenovani: Pavel Sovan, J. Pinterič, R. Mathiaschitz in E. Langer.

(Pohvala slovensko-štajerskih učiteljev) Iz zanesljivega vira smo izvedeli, da so se na merodajnem mestu izjavili, da so vspehi pri ljudskem šolstvu na spodnjem Štajerskem veliko boljši, kakor na zgornjem delu.

(Gasilno društvo na Dobrni) se je razšlo.

(Razširjenje šol). Deželni šolski svet je dovolil, da se dvorazrednica v Grižah razširi na 4 in dvorazrednica v Gornji Polskavi na tri razrede. Dvorazrednici v Šmartnem v Rožni dolini se je dovolil poludnevni poduk.

(Na Vranskem) rabi pošta nemške tiskovine. Kako to? Vsaj smo na Slovenskem!

(Premembe pri učiteljstvu). Nadučitelj g. F. Pirc v Veržeji gre za nadučitelja v Dobovo; ž njim gre za podučiteljico tudi gospa Marija Pirc. Nadučitelj pri sv. Duhu v gornje-radgonskem okraji, g. F. Canjko, gre za učitelja k sv. Bolfenku nad Središčem. G. A. Eberl, podučitelj pri Vel. Nedelji, postal je ondi učitelj.

(Vabilo) na slavnost, ktera bode ob 10-letnici „Posojilnice v Konjicah“ dne 26. avgusta 1894, ob polu 5. uri na vrtu gosp. Andreja Sutterja, s prijaznim sodelovanjem p. t. tamburašev in pevcev iz Celja. Pri slavnosti svira šmarska godba. Povabilo velja za vstop. K tej veselici uljudno vabi slavnostni odbor.

(Okrajne učiteljske konference). Učitelji konjiškega okraja, ki so s svojim društvom letos k slovenski učiteljski „Zavezi“ pristopili, pokazali so nedavno tudi pri uradni skupščini, da spoštujejo slovenščino; le nadzornik Leidgeb je nemško govoril. Učitelji brežkega okrajnega glavarstva so imeli 22. t. m., učitelji celjskega in laškega okrajnega glavarstva imajo danes v Celji okrajno konferenco. Poročalo naj bi se nam, ali so učitelji bolje spoštovali slovenščino, nego to navadno nadzorniki store!

(Slovenjebistriška podružnica sv. Cirila in Metoda) priredi v nedeljo dne 2. septembra t. l. popoldne ob 3. uri pri gosp. Karlu Hrastnik v Spodnji Polskavi veselico, pri ktereji bodo prvič nastopili slovenjebistriški pevci in tamburaši pod vrlim vodstvom g. nadučitelja Polanca. Čisti dohodek je namenjen v korist družbi ter se je torej nadjati mnogobrojne udeležbe tudi zunajnih rodoljubov.

(„Hranilnica in posojilnica na Ljubnem“) vpisano društvo z neomejenim poročtvom“ začne s 1. septembrom t. l. delovati. Ker se prebivalstvo občin Ljubno, Luče in Solčava za to novo potrebno društvo zelo zanima, kajti osnovano je za povzdigo občnega blagostanja v teh občinah; zato se je nadejati, da bo to, če tudi te vrste tretje društvo v gornjegradskem okraju, — dobro vspevalo, in to tem gotoveje, ker je v tem delu ovega okraja trgovina z lesom in živino najživahnejša. Uradni dnevi, oziroma ure, bodo izvzemši praznike, vsak četrtek od 8. zjutraj do 12. opoldne.

(Družbi sv. Cirila in Metoda) so naklonila vrla rodoljubna dekleta iz Kokoričev pri Ljutomeru 13 kron. — Živela narodna dekleta! Živele naslednjice!

(V Kapelah pri Brežicah) je umrl župnik Repič.

(Uradno učiteljsko skupščino so imeli učitelji brežkega okrajnega glavarstva v sredo, 22. avg. v Rajhenburgu, pod predsedništvom nadzornika prof. Zavadlala.

(Nove čitalnice) ali bralna društva so se ustanovile v Gornji Radgoni, v Negovi in v Prihovi pri Konjicah.

Druge slovenske novice.

(Družba sv. Cirila in Metoda) je od 28. rožnika do 15. mal. srpana prejela te-le darove: Sl. upravníštvo „Mirovo“ je poslalo zbirko „prvih kron“ v znesku 170 gld. 50 kr. vsega skup je

dosedaj vrli „Mir“ nabral 1293 „prvih kron“ za našo družbo. — Novoustanovljena ženska podružnica v Krškem nas je razveselila s 100 gld., ki so deloma čisti dohodek od koncerta, prirejenega pod vodstvom g. Potrebina, v korist naši družbi, deloma udnina in darovi. Največ zaslug pri ustanovitvi podružnice imajo gospe M. Pfeiferjeva, J. Hočevanjeva, A. Jugovičeva, M. Kesslerjeva in gđc. A. Schmidingerjeva. — Akademiska podružnica vnetih graških velikošolcev nam je poslala 100 gld. Kakor do sedaj tri leta, tako so tudi za leto 1894 slovenski bogoslovci v Gorici poslali 100 gld. pokroviteljine. Izgledi vlečejo! G. Josip Rode, posestnik v Kamniku nam je poslal po g. mestnemu županu J. Močniku drugo polovico pokroviteljine v znesku 100 K. Vitanjtanjska posojilnica pod načelnštvom vč. g. župnika J. Žičkarja je v našo korist za leto 1893. obrestinosno naložila 10 gld., 1894. l. pa 15 gld. in bo toliko časa prilagala, da se nabere za pokroviteljino potrebna svota 100 gld. Neumorno delavna litijska podružnica je pri občnem zboru 3. rožnika 1894. l. nabrala 79 gld., cerkniška na Goriškem pri občnem zboru 4. rožnika t. l. pa 51 gld. 40 kr., kar nam je poslal č. g. kaplan Fr. Šmid. G. Grossmann iz Novega mesta nam je poslal 13 gld., ki jih je nabral neimenovan narodnjak iz Žužemberka, ob priliki „Pravnikovega“ izleta v Novo mesto, pri zaostalih pravniki pri Stemburji v Kandiji. Preč. g. Fr. Ferencak, dekan in mestni župnik v Brežicah, je pristopil kot ustanovnik k tamošnji naši podružnici z doneskom 10 gld. Dalje so še darovali: G. M. P. v K. V. 10 kron; sl. društvo českoslovanskih rudniških akademikov v Prokopu v Ljubnem na Štajerskem 3 gld. 88 kr., g. J. A. po preč. g. dr. Lampetu 6 kron, vč. g. Andrej Pavlica, stolni vikar v Gorici 6 kron, g. Stražiški 6 kron, kot Ciril Metodijski dar in za slovensko šolo v Velikovci. Neimenovanec 6 kron. Zahvaljujoč se požrtvovalnim domorodcem prosimo rodoljubno slovensko občinstvo, da bi se nas prav pogosto spominjalo, ker izdali smo letos uže več za slovenske šole, kakor so nam izročili rojaki. Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

(V kmetijskem tečaju v Ljubljani), ki bode trajal do konca t. m., so sledeči gg. učitelji: J. Ažman (Breznica), J. Bartl (Šmartno pri Litiji), Bozja (Bloke), Hiti (Dobrne), Megušar (Božjakovo), Malenšek (G. Tuhinj), J. Rupnik (Leskovec), Rus (Grad pri Bledu), Povše (Osilnica), Skala (Vipava) in Žibert (Ježica).

(Nova posojilnica v Litiji). Na povabilo g. Iv. Lapajna, kot zastopnika „Zveze slovenskih posojilnic“, zbralo se je bilo v nedeljo 12. t. m. v gostilni g. Oblaka v Litiji, dokaj veliko število domoljubov, ki so ondi novo posojilnico ustanovili. Pod predsedništvom g. poslanca L. Sveteca, so se domoljubi posvetovali o pravilih, katera je bil g. Lapajne predložil in priporočil in katera so se končno tudi sprejela. Ko je bilo zadostno število udov pristopilo, volili so se v načelstvo sledeči gg. Oblak, predsednik, L. Treo, namestnik, Roglič, Bartl, Vončina, Zoré, odborniki. V nadzorstvo sta bila izvoljena gg. Modic in Pelc.

(Vabilo) na slovesno otvoritev mostu čez Savo pri Radečah, katera se vrši v nedeljo, 26. avgusta 1894. Vspored: Dne 25. zvečer razsvetljava trga in mostu ter sviranje godbe po trgu. Dne 26. zjutraj budnica. Ob 8. uri zjutraj vsprejem došlih gostov. Ob 10. uri slavnostna sv. maša in blagoslovljenje mostu s zahvalno pesmijo. Popoldne ob 3. uri veselica na prostem z loterijo i. t. d., zvečer umetalni ogenj in ples. Pri veselici sodelujejo iz prijaznosti pevci iz Ljubljane, c. kr. vojaška in domača radeška godba. K obilni udeležbi vabi najuljudnejše slavnostni odbor.

(Toča) je pobila okolu Studenca nad Sevnico na kranjski strani, posebno vinograde v Orlih, Hubajnici itd.

(Umrl) je g. pl. Obračaj, graščak na Impolci pri Sevnici na kranjski strani.

(V Novem mestu) je dokončano poslopje za prav prostorno dijaško kuhinjo, kjer bode poleg prave kuhinje in drugih prostorov lepa jedilnica za kacic 50 dijakov.

(Bistra Bistrica) — tako nam poroča popotnik iz Il. Bistrice — teče še cela skozi te kraje. Tržačanom se še ni in se menda ne bode

posrečilo, da bi jo kupili in v Trst napeljali. Obečajo res veliko, veliko, da bi vsaj en del te krepke vode v Trst napeljati smeli, a ker se tudi daljni kraji čvrsto potegujejo za svoje pravice, ne opravijo oni nič.

(Šolske sestre Notres Dame) v Trnovem pri Il. Bistrici zidajo novo šolsko poslopje, kjer bodo imele šestrazredno dekliško šolo, kar bode velika dobrota za te kraje, kateri imajo veliko ukaželjne šolske mladine, ki je pri šolskih sestrah kaj dobro spravljena.

(Iz Ilirske Bistrice). Na povabilo nekaterih domoljubov iz Bistrice in Trnovega prišel je v te kraje v ponedeljek, 13. t. m. g. Ivan Lapajne iz Krškega, da je tukajšnjim rodoljubom razlagal, kako in po katerih načelih bi se tu osnovala posojilnica. V gostilni g. Jelovšekovi zbrani razumniki so pritrdili priporočenim pravilom in v izdatnem številu ta pravila podpisali ter s tem pristopili k novi zadruzi. Ob enem so pooblastili prvo podpisanega, da skliče v kratkem zbor, pri katerem se bode načelnštvo in nadzorstvo izvolilo.

(Na Koroškem) hira nemški liberalizem, kakor kažejo priprave k volitvam, ki bodo koncem tega meseca. Nemški liberalizem podpirajo skoro edino le učitelji; sicer pa si pridobivajo povsodi novih tal nemški nacionanci, nemški konservativci in Slovenci.

(Na Koroškem). Med nemškimi kmeti na Koroškem je bilo te dni viharo volilno gibanje za volitev v državni zbor. Mnoge občine, ki so bile prej liberalne, prestopile so zdaj h krščansko-konservativni stranki. Začetek je dober. Na Gornjem Koroškem bo najbrž zmagala nemško-katoliška stranka s slovensko pomočjo. Liberalci so pa čisto pogoreli, v nobenem obeh okrajev si niso upali postaviti kandidata. Veseli nas, da so se naše slovenske občine Brdo, Šteben in Dravograd tako dobro držale.

(Tržaško življenje slovensko) se vedno izboljšuje. Največje veselje je to, da imajo tržaški Slovenci že veliko društev, katere skrbno gojé, in da branijo Slované v Trstu, v okolici in Istri, kar 3 časniki: „Edinost“, „Naša sloga“ in italijanski „Pensilviero Slave“. Ti listi se mnogo beró, ali vendar še ne tako hlastno, kakor laški prenapetnež „Piccollo“.

(V Podgradu v Istri) se je ustanovila 14. t. m. posojilnica, tretja v Istri (1. je bila v Kopru, 2. je v Pulju). Za podlago so se vzela pravila tržaške posojilnice, vendar so se od navzočnega g. Lapajna sprejele nasvetovane spremembe. V starešinstvo so bili izvoljeni gg. J. Rogač, dekan v Hrušici predsednik, Fr. Vajšel, nadučitelj ondi, njega namestnik, J. Štimberger, duhovnik v Podgradu, tajnik, Sl. Jenko, deželni poslanec v Podgradu, blagajnik, J. Požar, duhovnik v Pregarjih, učitelja Makarovič in Debenjak.

(V Podgradu v Istri), kjer je županoval odločni narodnjak, Sl. Jenko, razpustila je vlada občinsko starešinstvo, ki je bilo v redu in se je baš pripravljalo, da sezida novo cerkev. Z razpustom je vlada prebivalstvo razkačila in začela se je prava zmešnjava.

(V Istri) trpe Slovenci in Hrvati pravo mučeništvo. Pošiljajo se jim narodnega jezika nezmožni uradniki, ki le psujejo Slovence. Bogato italijansko šolsko društvo „Lega“ ustanovlja laške šole v slovanskih krajih; „družba sv. Cirila in Metoda“ za Istro stori kar more, ali je še mlada in še malo materijelno podprta. Zdaj snuje podružnica, da bi svoje delovanje bolje razširila in tudi sčasoma kaj storiti mogla za hrvatske in slovenske šole v Istri.

(Letina v Gornji Istri). Iz Herpelj se nam poroča: Letina v Gornji Istri bode letos sicer dobra, vendar slabša od lani. Poljskih pridelkov bode sicer dokaj, vendar manj grozdja in sadja, razen hrušk.

(Pazite na otroke!) Iz Materije v Istriji nam popotnik poroča: Te dni je šel mimo nas, kjer se toliko pripeljava v Trst, težak voz. Sin imovitega posestnika se igra na cesti, pa pride pod kolesa, ki so mu roke in noge zlomila. Revčeka so prepeljali v tržaško bolnišnico.

(Cigaletov spomenik). V nedeljo, 26. t. m., odkrije se Mateju Cigaletu v spomin, obelisk v Črnem vrhu, potem pa plošča v Lomeh, v rojstveno mu hišo vzdana. Vse Slovence vabi na

to slavnost lokalni odbor v Črnem vrhu. Vabilu temu se je posebno radostno odzvalo društvo „Pravnik“, ker pravniki slovenski so vzlasti poklicani čislati spomin možá, koji je trideset in toliko let bil po državnem zakoniku in še prej po terminologiji pripravljaj pravniško besedoslovje, iz katerega se je razvila današnja čedalje čistejša uradna slovenščina. „Pravnikov“ načelnik gospod deželnosodni svetnik dr. Ferjančič bode govoril slavnostni govor.

(Nabrežina) — tako nam poroča popotnik — je čvrsto narodna vas, kateri stojé v občinskem zastopu na čelu vrli narodnjaki. Tu imajo narodno čitalnico, posojilnico in močan pevski zbor. Ljudje si v kamnolomih največ zaslužijo.

(Pri sv. Križu v tržaški okolici), kjer je laška „Lega“ brez potrebe ustanovila laško šolo, se je vendar število otrok te šole že zelo skrcilo, in šola bode imela kljub obilni podpore od laške strani le slabo prihodnost.

(V Komen) na Goriškem je prišel k sodnji laški adjunkt, ki slovenščino le za silo lomi. Tako delajo z nami Slovenci.

(Dopolnilne volitve v deželni zbor na Goriškem). Društvo „Sloga“ je postavilo za te volitve kandidate. Kandidat za skupino veleposestnikov je župan podgorski in veleposestnik g. Anton Klančič, kandidat za kmetijske občine pa rodoljubni župnik v Šempasu gospod Blaž Grča. Upamo, da zmagata oba sijajno.

Druge avstrijske novice.

(Delegacije) se bodo 14. sešle v Budapešti.

(V Solnogradu) je zborovala Leonova družba, zveza učenih krščanskih mož; k zboru je došel tudi cesarski namestnik grof Thun.

(V Tešinu) v Šleziji bodo Poljaki na svoje stroške ustanovili poljski gimnazij, v kateri namen imajo že 60.000 gld. nabranih.

(Cigane) hočejo Madjari kolonizirati, t. j. nastaniti po 5—6 družin v vsaki občini, razun v velikih mestih. Če se jim ta zanimivi poskus posreči, bo „Arpadovcev“ spet za kakih 300.000 več na svetu, naši kraji pa bi se tudi lahko odahnili od te potujoče nadloge.

(V Sarajevu) je bil shod starinoslovcev, ki se je pečal zlasti z bosniško prazgodovino.

Ogled po širnem svetu.

(V Srbiji) je zopet ministerska kriza. — Kralj Milan hoče baje zopet zasesti kraljevski prestol. Res lepe državne razmere. Uboga Srbija!

(V Srbiji) so vjeli več nevarnih hajdukov ali roparjev.

(Anarhisti) rogovilijo še vedno po raznih velikih mestih Evrope; tudi v Rusiji se ničvredneži zaganjajo v življenje visokih oseb.

(Po Francoskem in Laškem) groze anarhisti, da bodo vse glave posekali; zapirajo jih, pa se vedno nove zarote oglašajo. Na Francoskem so novo postavo zoper nje sklenili.

(Na Ruskem) je kolera precej razširjena.

(Med Japonci in Kitajci) vlada še vedno vojska. Morebiti se bodo še Rusi in Francozi začeli vtikati vmes.

Dopisi.

Iz Laškega. Izvestno ste že čuli, da je 5. t. m. koncertirala pri nas zopet enkrat naša neizogibna „Liedertafel“. „Finis coronavit opus“, namreč kalirodina „Nemška pesem“, ki je bila po besedah „vahtarice“ sprejeta „z brezkraino burjo odobravanja, in se je pri tej priliki zopet jasno pokazalo, kakšnega mišljenja je navzoči svet“. — Ali to že itak davno vemo. Ne bi se toraj mudili delj časa pri tem predmetu, če nam ne bi bilo žal, ako ne „privoščimo“ častitim bralcem „Domovine“, enakega sladkega smeha, kakor je nam pretresal obisti pri branji tega poročila. Vrli dopisnik, namreč obžaljuje, „da zvesti bratje Celjani niso imeli ugodnega vlaka, s katerim bi se — vrnili, ker bi jih sicer bilo izvestno privrelo vse črno...“ Je pa res brezobzirna ta južna železnica! Ona, samo ona je kriva, da je prisopihal jedino slavni deželni poslanec, da bi imel prilike gledé celjskih gimnazij potolažiti

ljubeznjive svoje volilce z besedami pesnika, rekoč: „Etwas fürchten und hoffen und sorgen, muss der Mensch für den kommenden Morgen.“ Kar se pa tiče daljnih opomb, moramo pač „vahti“ verovati, da je ta koncert prè napravil utisek, da je tudi Laški trg nemški kraj „erster Güte“. Gledé njenega prepričanja pa, da se Nemci tukaj čutijo popolnoma kot „gazde v kuči“, naj pa omenimo, da se nam celo tako zdi, kakor da jih je vendar malo strah te gospodarje v svoji bajtici, in morda so si ravno za to, da bi jih ta strah za trenotek minil, spet enkrat „eno zapeli“.

Iz Vranskega. Kakor vsakemu znano, se dajejo v ribnjake med karpe tudi ščuke. Zakaj pa to? Ribe karpi, so namreč precej lene živali. One vedno v blatu tičijo in imajo vsled tega večkrat neokusno meso. Da se pa to zabrani spuščajo med nje ščuke, katere jih iz blata izženejo in po ribnjaku podijo. Marsikdo bi uprašal: Kaj pa to pomeni? Glej, dragi bralec! Taki karpi so tudi vranski Slovenci, posebno pa njih vodje, kateri bodo kmalo čisto zaspali. Oni se sicer nekaj trudijo, da bi tudi manj izobražen kmet zaveden Slovenec postal. Da imajo ti voditelji res nekaj dobre volje, videti je na tem, da so občinsko hišo lepo popravili in s čisto slovenskimi napisi preskrbeli. Pa napisi sami še ne bodo vzdramili kmeta, še manj pa rokodelca. Morajo mu dajati tudi sami lep vzgled, da čislajo slovenski jezik. A kako naj se kmet in rokodelca vzgledujeta na njim, ako vedno slišita vransko slovensko inteligenco in celo tudi nje vodje pri večernih sprehodih klepetati več ali manj izborno nemščino. Da „švabariti“ jim je tako priljubljeno, da si celo ne upajo upeljati pri požarni brambi slovenskega jezika. Človek bi mislil, ako vidi to nesrečno zmes, da so stari Grmani iz tevtoburških gozdov. Pa še več! Društva, ki so bila upeljana za pospeševanje slovenskega jezika, so čisto usahnili. Celó v čitalnici samotari veliki pajek in se veseli obilega plena, katerega vjame v svoje po celi sobani umetno razgrnjene mreže. Saj ni nič čudnega! Zakaj vrata so leto in dan zaprta, in prostori se komaj vsako peto ali deseto leto odprejo v razveseljevanje ljudstva. Kako malo je našim slovenskim gospodom za materni jezik, vidi se tudi na tem, da ne dobiš pri nas dvojezičnih dopisnic, akoravno jih zahtevaš, katera želja se lahko Slovencu celó v vsakem nemškem mestu izpolni. Kdo pa je vsega tega kriv? Ščuk jim manjka, to je nekaj nemških renegatov, kateri bi jih dramili, da bi ne zaspali čisto. Zares žalostne razmere so pri nas. Povsod so bolj zavedni Slovenci, nego v našem čisto slovenskem kraju. Dobro bi bilo tudi namesto ščuk, ako bi starigraški ali pa miklavški puščavnik zletel kakega lepega dne na Lisca in bi obrnil svoj „rešpetlin“ proti naši prijazni dolinci. Dobro bi bilo, ako bi on potem odprl svoja preroška usta in bi naznanil velecejenemu gospodu uredniku, nam pretečo kazen, ako se ne poboljšamo. Zakaj to edino bi znabiti kaj pomagalo. Sicer pa upajmo boljše prihodnosti. Vranski narodnjak.

Iz Ptujja. Dne 12. t. m. obhajali so slovenski abiturijentje mariborskega gimnazija in učiteljišča svojo odhodno veselico v ptujskem „Narodnem domu“. Odličnega občinstva se je precej sešlo; izmed gostov omenjam le g. dr. Jurtelo iz Šmarja. Slavnost pričela se je s pevskega zbora „Pozdravom“ od Hladnika. Na to je srčno vse zbrane pozdravil gimn. abit. g. Ozvald. Ko se je izvršno odigral na goslih „kvartet“ in odpela prelepa pesem „Cigani“, govoril je uč. abit. g. Koropetz slavnostni govor, ki je bil vse-skozi izvrsten. Govornik se je oklenil našega edino pravega slovenskega gesla: „Vse za vero, dom, cesarja!“ ter je v prelepih besedah najprej povdarjal potrebo žive vere v današnjih revolucionarnih časih ter se izrekel za versko podlago kot edino pravo, na katere naj šola deluje in se naša mladina vzgojuje. — Na to je prešel na polje domovinsko in razvil načrt po katerem bodo abiturijentje kot bodoči učitelji, duhovniki, profesorji, zdravniki in juristi delovali za dom in za narod. Ko je dostojno proslavil tudi našega presvitlega cesarja, mile Avstrije vladarja, sklenil je svoj govor z gromovitim „živio klicem“ na cesarja.

Burno odobravanje že med govorom, posebno pa po govoru je pričalo, da je govornik razvil prava, trdna načela in govoril po želji vseh. Potem sta prav izborno igrala gg. Serajnik na gosli in Skaza na klavir Alardovo „Fantazijo“, katero sta morala na splošno željo ponavljati. Po odpetem prelepem moškem zboru „Mor-nar“ prečitela se je navdušena pesen „Mladini“ od Božidara Flegeriča. Slavnost zaključil je zbor „Na Nehaju gradu“. Odlikovali so se tenorsolist g. Kranjčič in baritonsolista g. učitelj Šabec in g. drd. Stuhec. Petje je izvršno vodil uč. abit. g. Kocmut.

Gg. abiturijentje zaslužijo radi te lepe veselice vse priznanje. Želeti je le, da tudi v javnem življenju ostanejo vsi vsikdar zvesti tem načelom, katera je v njih imenu razvijal slavnostni govornik, vsaj bode to njim v čast, Bogu in domovini pa v slavo. Živeli!

Iz Ptujja. Kakor ste že naznanili v zadnji številki, umrl je dne 12. t. m. za mrtvoudom na možganih, preč. gosp. inf. prošt, vitez reda železne krone III. vrste, kn. šk. konz. svetovalec, mestni nadžupnik in dekan, Matija Modrinjak. Pogreb blagega pokojnika bil je 14. t. m. ob treh popoldne. Mrtvaške obrede v cerkvi in na pokopališču opravil je mil. gosp. prelat Ign. Orožen, stolni prošt mariborski.

Pogrebni govor v mestni župnijski cerkvi imel je preč. gosp. stolni župnik J. Bohinc, kateremu povzamemo nekatere životopisne črtice.

Blagi pokojnik rodil se je dne 22. januarja 1824 v Središču iz znane Modrinjakove rodbine. Gimnazij je dovršil v Varaždinu, bogoslovje pa v Gradcu, kjer je bil kot tretjeletnik l. 1847. v mašnika posvečen. Potem je bil kaplan v Marenbergu blizu 9 let (1848—1857), odkoder je prišel za kaplana v predmestno župnijo M. Device v Mariboru. L. 1859. pride za kaplana k stolni cerkvi in še istega leta postane dvorni kaplan Slomšekov in pozneje po Slomškovi smrti Stepišnikov. L. 1863. imenoval ga je novi knezoškof v dokaz posebnega zaupanja svojim konzistorijalnim svetovalcem. L. 1866. dobi dekani jo jareninsko, od koder pride že l. 1868. kot kanonik v Maribor, kjer je tudi kot profesor pastirstva in katehetike deloval z veliko gorečnostjo celih 10 let.

Dne 18. avg. 1878. imenoval ga je presvitli cesar proštom ptujskim. Tukaj je jako veliko storil za čast božjo in vzveličanje duš. Dal je slogu primerno obnoviti cerkev, narediti krasen križev pot in še mnogo drugih stvari, ki sedaj krasijo že itak lepo mestno cerkev. Njegove zasluge za cerkev in državo priznal je tudi svitli cesar, ki ga je l. 1883. odlikoval z redom železne krone III. vrste ter mu s tem podelil pravico do viteškega stanu.

Bil je blagi pokojnik dobra duša, goreč duhovnik in oče ubogih, pa tudi naše narodne stvari blagohoten podpornik. — Pisec teh vrstic se je še 14 dnij pred njegovo smrtjo pogovarjal z njim o razmerah ob slovensko-nemški meji, o katerih mu je pokojnik z žalostnim srcem pripovedoval, kazoč na veliki napredek germanizacije in na vedno krčenje slovenskega ozemlja. Znale so mu bile namreč obmejne razmere, ker je že leta 1847. bil kaplan v Marenbergu.

Na to se je vršil pogreb, katerega se je udeležilo 74 duhovnikov lavantinske in sekovske škofije, c. kr. uradi in častniki, mestno starešinstvo, razna društva in brezštevila meščanov in vernega slovenskega ljudstva, dokaz kako, so ga ljubili vsi, ki so ga poznali.

Pokojnik je bil drugi v vrsti ptujskih proštov in devetintrideseti v vrsti znanih ptujskih nadžupnikov. Svetila mu večna luč!

Razne stvari.

(Koliko časa moramo šteti bilijon?) Nekdaj je vprašal nekdo v nekem društvu, kako dolgo bi morali šteti, da bi našli bilijon. Odgovor je presenetil vse, ker se je glasil: 19.000 let. In je to le gola resnica. Kakor znano, potrebujemo jedno minuto, da brojimo od 1—100, v jedni uri — 60 minut — preštejemo 6000, v jednom dnevi — 24 ur — 144.000, v jednom tedni — 7 dni — 1.008.000, v jednom leti — 52

tednov — 52.516.000. Kakor se je preračunilo po teh podatkih, pridemo v 19.000 letih do 995.903.000, kar še ni bilijon! Pri tem pa bi morali šteti brez nehanja noč in dan, in velike številke bi morali izgovarjati z ono hitrostjo kot male.

(Cena luč.) Na prav priprost in cen način si moremo pripraviti luč brez vsake nevarnosti, ki pa še ni po svetu razširjen. K temu potrebujemo le podolgasto, prozorno steklenico, v katero denemo za grah debelo kroglico fosforja. V to steklenico vlijemo do vrelišča segreto olivno olje do tretjine nje prostornine in jo trdo zamašimo. Ko smo to storili pokaže se nam ves prazen prostor v steklenici razsvetljen. Ako pa začne precej jaka svetloba pojemat, spustimo zopet svežega zraka v steklenico, kakor poprej. V mrazu, ko se olje strdi, ogrejemo steklenico v roki. Ena taka steklenica je rabljiva približno jedno zimo. Tako svetilko nosimo lahko brez vse skrbi seboj v žepu.

Listnica uredništva.

G. dr. F. R. v B. Napominamo čital v svojo največo zabavo. Na tako nezmisel, neresnico in domišljenost, ne morem odgovarjati v resnem tonu; zato pa se bode eden puščavnikov pri priliki pogovoril z „modrostjo“ purgarije. — Jaz nisem nikdar prošil pri mestnem zastopu koncesije, ker postavlo bolje poznam, kakor oni, ki si to podeljenje prilastujejo po nepravici. Dosedaj in menda vedno, hvala Bogu, odločevati in podeliti tako koncesijo imajo pravico le pri namestnji ali pa ministerstvu. Tam sodijo drugačni gospodje, ki imajo o zmoglosti tudi drugačne pojme. „Kdor se zadnji smeje, se najboljše smeje.“

Zahvala.

Povodom IX. velike skupščine družbe sv. Cirila in Metoda v Novomestu, dne 7. avgusta t. l. javlja vodstvo svoja hvaležna čutila tem potem vsem, ki so pripomogli na ta ali drug način do tako sijajnega uspeha. Imenom pa se zahvaljuje I. moški ljubljanski podružnici za prireditev koncerta na čast skupščinarjem v predvečer 6. avgusta v Ljubljani; vsem prebivalcem ob dolenski železnici, ki so 7. t. m. spričali svojo naklonjenost družbi s tako mnogobrojno razobešenimi zastavami širom vse dolenske proge in s streljanjem, osobito pa g. pl. Trbuhoviču, ki je deležnikom na čast nakitil in ob povratku razsvetlil svojo graščino; slavnemu bral-nemu društvu v Trebnjem, katero je na kolodvoru družbo počastilo z lepim nagovorom po gosp. notarju Orožnu, novomeški moški podružnici na vsem prijaznem trudu in za prekrasno prireditev vsprejema; zastopniku Novegamesta preblagorodnemu gospodu županu Perku, ter gosp. prvomestniku podružnice sv. Cirila in Metoda v Novomestu Ivanu Kraju in gosp. notarju dr. Pozniku za navdušene vsprejemne nagovore na Straži, vsem Novomeščanom za bratski vsprejem na straškem kolodvoru in v veličastno okrašenem mestu, slavni mestni godbi za lepo in vstrajno igranje, č. konventu oo. frančiškano-v za Božjo službo v njihovi prijazni cerkvi, slavnemu „Dolenjskemu pevskemu društvu“ za veličastno cerkveno in koncertno petje; gospej Gutnikovi in gospici Kadičevi ter čast. litijskim Slovenkam za skupilo karkard v materijalni prid družbi; vsem določilateljem laskavih nam telegramov; vsem čast. zborovalkam in zborovalcem, vsem čast. delegatom naših posamičnih podružnic, sploh vsem udeležnikom, ki so vsak po svoje sodelovali ob preprijetnem bivanji mej prijaznimi Novo-meščani.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Zobozdravnik A. Paichel

iz Ljubljane (126) 2—1

dovoli si vljudno naznanjati, da bode

od 1. do 15. septembra t. l.

v Celji hotel „pri volu“ (Koscher)

ordiniral vsaki dan

od 9.—12. ure dopoldne in od 2.—4. ure popoldne.

Pekovskega učenca

(128) 2—1

zdravega in močnega sprejme pekarija

I. Achleitner-ja v Celji.

Dečka zdravega in močnega iz dobre hiše, sprejme v učenje takoj

E. F. Vošnjak, pekovski mojster v Celji.

(128) 2—1

Dva dijaka

iz boljše hiše vsprejme v hrano in stanovanje narodna obitelj v Celji. — Natančneje izve se pri slav. upravnistvu „Domovine“.

Lepe podobe za novo bratovščino

„Sveta družina“

komad po 10—12 kr. in finejše po 40, 60, 90 kr. do 2 gld.

priporoča

tvrdka D. Hribar v Celji.

Fotografični aparat

(18 × 24 cm)

je za prodati. — Proti garantiji tudi na mesečne obroke. Več se izve pri urednistvu tega lista. (123)

Pridna prodajalka

za trgovino mešanega blaga, slovenskega in nemškega jezika v besedi in pisavi zmožna, se išče. — Kje pove upravništvo „Domovine“. (110) 3—3

Cementne izdelke

kakor: ploče za tlak cerkev, hodnikov, podstenj i. d. v raznih oblikah in barvah, stopnice, podboje za duri in okna, korita (kopanje) za hleve, cementne cevi vsake velikosti, predstavke za studence, podstavke za nagrobne križe, mejnike in vse drugo po dani meri in nertu izdeluje

Jos. Mursa

na Krapji pri Ljutomeru

in zaradi ugodnejše železniške zveze s spod. Štajerjem, tudi v Središči na D. Ceniki zastoj. Prevzame tlakanje, betoniranje, kanaliziranje i. t. d. ceno in z jamstvom za trpežnost. (122) 3—2

Učenec

(100) 5—4

14 do 16 let star, trdne postave in s primernim predukom, vsprejme se v prodajalnico z mešanim blagom. Več pove Ivan Razboršek v Šmartnem pri Litiji.

Gospodom hmeljarjem!

Priporočamo se Vam najuljudnejše za posredovalno prodajo hmelja in Vam zagotavljamo, da bomo vse najsolidnejše in najhitreje izvrševali.

Na blagovoljna vprašanja bomo radi odgovarjali

Hugo Eckert & Co.

v Žatecu (Saaz) na Češkem

3—3

posredovalna trgovina za hmelj.

I. C. Juvancić

posestnik vinogradov na Bizeljskem in vinska zaloga v v Šiški pri Ljubljani

priporoča svojo veliko zalogo mnogovrstnega vina:

Črno istrsko	gld. 13—18
„ „ „ „ „ „ „ „ „	20—22
Belo „ „ „ „ „ „ „ „	18—20
„ „ „ „ „ „ „ „ „	21—22
Stara hrvatska vina . . .	20—26.

Poskušnje samo od 36 l. više.

➔ Za pristno vino se garantira ➔

v vsakem obziru. (102) 5—2

Zaloga narejene obleke za gospe

Rotovške ulice (Rathhausgasse) št. 19.

Izdelovanje obleke po meri vsakojake mode za dame in deklice. — Velika zaloga narejene obleke najnovejšega kroja, iz najboljšega blaga po nizki ceni. Za spomlad posebno priporočljivo: Spomladanski jopiči in dežni plašči, kapuci, ogrinjači raznih baž, mantleti itd. od navadnih do najfinejših. Obleka za deklice in otroke v najbolj rabljivih barvah ter zelo trpežna. Velik izbor predpasnikov za dom in gospodarstvo po najnovjšem kroju in nizkih cenah. (34) 9—5

Za obilno naročbo se priporoča

Karol Roessner

krojač.

Zahvala in priporočilo.

Podpisani se zahvaljujem za mojemu predniku g. Antonu Hošiču, skazovano zaupanje, ter se usojam uljudno naznaniti, da sem z dnem 1. maja prevzel

kleparsko delalnico.

Priporočam se veleč. duhovščini in sl. občinstvu za napravo vsakojakega v mojo stroko spadajočega dela, ter zagotavljam, da bodem vedno solidno in ceno postregel.

Z velespoštovanem

(90) 3—3

Janez Skaberne

klep. mojster v Celji.

Samo Moric Unger,

ključar za orodje, stavbe, stroje in umetno ključarstvo v Celji

oskrbuje uravnavanje tehtnic in uteži. — Dalje napravlja tehtnice in uteži ter nepravilne popravlja najhitreje.

Popravlja tudi stroje vsake vrste (mlatilne, za rezanje, šivalne stroje itd.). Pomankljive šivalne stroje zamenjuje s prenovljenimi ali kupuje. Dobé se pa šivalni stroji v zalogi zelo po ceni. Nadalje se

ta priporoča za napravo in popravilo sesalk za vodnjake, vodovodne naprave in sprejema vsa dela spadajoča v stavbinsko in umetno ključarstvo, kakor: okove za nove stavbe, okraske, nagrobne, altarne in pokopališčne ograje ter mrežasta vrata itd., strelovođe, kakor tudi poskušanje starih strelovodov, kar izvršuje najbolje. (79) 12—7

Razglas.

Kraški teran

ima na prodaj

Anton Polley v Sežani na Primorskem.

Prve vrste po 20 gld. hektoliter.

Druge „ „ 13 „ „

Tretje „ „ 10 „ „ (95) 8-8

Urarska obrt

v lepem mestu na Hrvatskem, proda se pod ugodnimi pogoji. Obrt nese sama s popravljanjem najmanj 100 gld. na mesec. Prevzamejo se lahko tudi ure in zaloga, če je kupec pri volji. Obrt proda se radi družinskih razmer, ker mora sedanji podjetnik prevzeti po smrti starišev druga posestva. — Ponudbe na upravništvo „Domovine“ pod šifro B. H. 101. (113) 3—3

Krško in Krčani

in
Gurkfelder Gedenkblätter

s podobami, cena 1 gld.

ter

Spomin na Krško

(slike same), cena 30 kr., se dobe pri pisatelju g. Iv. Lapajne, v Krškem in po knjigarnah. (124) 3—2

Jakob Heller

posredovalna trgovina za hmelj
v Žatecu (Saaz) na Češkem

v lastni hiši št. 233—234. (ustanov. 1860.)

Ob bližajoči se hmeljevi dobi se priporočam p. n. gospodom pridelovalcem hmelja v Savinjski dolini za posredno prodajo njihovega hmelja na trgu v Žatecu, in smejo biti zagotovljeni najsolidnejše postrežbe. (117) 20—3

Jožef Guček

krojaški mojster v Celji

poprej v Gosposki ulici št. 12, od prvega aprila t. l. v Rotovski ulici št. 8.

Priporoča se za izdelovanje vsakoršne obleke za gospode in dečke.

Velika zaloga vsakoršnega blaga, kakor tudi vsakoršnega perila in spodnje obleke. (58) 10-6

Cene nizke, delo solidno in trajno ter hitra postrežba.

Naznanilo in priporočba.

Spodaj popisani si usojam naznaniti slavnemu občinstvu in preč. duhovščini, da sem otvoril svojo novo

ključarsko delavnico

v Celji, na Bregu št. 18 (v občinski hiši).

Prevzamem vsa v mojo stroko spadajoča dela bodi si okove za okna ali vrata; izdelujem razna štedilna ognjišča, prevzamem vodovodne naprave, kakor tudi popravila bodisi v mestu ali na deželi.

Napeljujem strelovođe na stolpih, dimnikih ali privatnih poslopjih.

Osobito se priporočam za umetna ključarska dela.

Naprave vrtné, cerkvene ali predaltarske železne ograje. Umetno izdelana železna vrata, kakoršnih koli slogov itd.

— Vse po najnižjih cenah —

Za dobra in trpežna dela jamčim.

Nadajoč se mnogobrojnega naročila beležim

z odličnim spoštovanjem

Iv. Rebek

(68) 10—6

ključavničar.

VSI STROJI ZA POLJEDELSTVO!

po najnižjih cenah pod najugodnejšimi pogoji pošilja pod jamstvom in na poskušnjo
IG. HELLER, DUNAJ
23 Praterstrasse Nr. 48
Bogato ilustrirani 102 strani obsejal v 1. v 2. izdani
in omilnem jeziku na vsakomur lahko zastavi
Prepoveduje se ilija.

(71) 20—11

JOSIP HOČEVAR

krojaški mojster

Celje, Graška ulica (Grazergasse) šte. 19

priporoča se visokemu plemstvu, velečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu za napravo obleke po meri iz najboljšega francoskega, angleškega in brnskega blaga, lastne zaloge.

Delo solidno in po nizki ceni.

Vedno velika zaloga narejene obleke za gospode in dečke po najnovejši modi ter trajnega blaga.

Cena obleke za dečke od 3—6 let od 2-50 do 10 gld., od 6 do 12 let 4-50 do 12 gld.

Obleka za gospode stane od 8 do 36 gld.

Na željo pošlje se storjena obleka tudi na ogled in se nerabljiva zamenja.

Za obilo naročbo priporoča se

z velespoštovanjem

(39) 10—8

Josip Hočevár.